

La falsa ruta (de la por i del 155)

written by Marc Gafarot | 26 d'octubre de 2017

A les acaballes de la Guerra Civil l'historiador i antic membre de la Lliga Ferran Valls Taberner explicava en un article a La Vanguardia Española anomenat *La falsa ruta* dues coses: d'una banda, les virtuts del nou règim franquista que tot just feia quinze dies que s'acabava d'instal·lar a Barcelona i, de l'altra, els defectes del catalanisme polític retratat amb la metàfora de la falsa ruta. És clar que a la Guerra Civil van passar coses molt desagradables en ambdós bàndols i a Catalunya en particular, per bé que res –de noble i digne, s'entén– podia justificar aquell gir copernicà d'un prohoms de la Lliga que va obtenir generosa recompensa del franquisme pel seu canvi sobtat i interessat. Espanya no ha estat mai Roma i, consegüentment, ha pagat generosament als traïdors.

Avui des de diferents cenacles es convida el president de la Generalitat M.H. Sr. Puigdemont a abandonar “el seu radicalisme i seguiment a les posicions de les CUP” i adoptar una postura raonable davant l'investida que pot suposar l'activació de l'article 155. Deia el moralista Samaniego que de l'enemic sempre calia escoltar-ne el consell, no pas per seguir-lo, altrament per fer el contrari. Una obvietat, atès que el teu enemic sempre et vol mal. El fet rellevant és la intel·ligència i la subtilitat amb la qual es vol aplicar la maldat i en aquestes “arts” els espanyols mai no han estat especialment doctes: sempre se'ls veu a venir. El problema, de fons i de forma, és que a casa nostra sempre hem comptat amb aliats i confidents, versats en el doble joc i l'ús indegut de les caramboles polítiques, aquests probablement són els que més mal li volen al M.H. Sr. Puigdemont i tracten, per totes les maneres possibles, d'enredar i descentrar un president que, fins ara, ha semblat un ferm partidari de proclamar la

independència. El Govern de Catalunya ho té ben senzill, escoltar les veus dels nostres enemics polítics i fer el contrari del que suggereixen.

L'Estat és conscient de les seves debilitats i com estat que és i antic imperi o potència colonial no descarta, com diu el Sr. Méndez de Vigo, de servir-se de l'ús de la violència per assolir l'objectiu de mantenir Catalunya dins d'Espanya. És una tàctica recurrent espanyola, deixar-se guiar per la fatxenderia i l'arrogància en una sort de fugida cap endavant, tot negant el que aconsellaria el pragmatisme. Així ho feren amb l'Estatut i fins avui, ara emperò des d'una òptica i amb unes conseqüències, admetem-ho, molt més dramàtiques. Aquí ja no parlem de democràcia, de fet parlem de subsistència davant d'un estat opressor, impenitent i amb un rumb destinat a la destrucció nacional de Catalunya. El garrot és ja una realitat, mentre que la pastanaga és l'esquer trampós per primer engalipar-nos i després collar-nos. Només cal demanar que ho vegin els nostres i actuïn en conseqüència i amb respecte cap a allò que prometen al poble.

Explica Xabier Arzalluz en les seves memòries, a compte de la reunió de J.L. Carod amb ETA a Perpinyà, que tenint una conversa amb el líder d'ERC, i en aquells moments encara Conseller en Cap del Govern català, el basc li digué al català "espero i desitjo que aquest assetjament el tinguis quatre o cinc vegades més!". Amb aquestes que Carod li respon "no, per Déu amb una n'hi ha més que prou"; i aquí Arzalluz li etziba "no amb una no n'hi ha pas prou perquè si no aguantés ara, ells sabran perfectament quina és la teva capacitat de (no) resistència i a partir de llavors deixaràs de comptar, ja ningú et respectarà i et passaran per sobre". A Puigdemont, i per extensió a tota la classe política independentista, li està passant el mateix: si abaixen el cap, no declarant la DUI sense matisos i eufemismes, i reculen –malgrat l'amaniment amb el clàssic i típic discurs de la responsabilitat, el mal anomenat seny i subterfugis varis– els polítics espanyols

trobaran davant seu un nou exemple de “*déjà-vu* a la catalana”. Comprovaran que totes aquestes proclames i grans mobilitzacions no han estat més que molt soroll per a res de bo i productiu, fressa d’abelles, i el nostre respecte i dignitat romandrà per sota terra. L’única manera efectiva d’aturar el 155, que en el fons i superfície és una benedicció divina, és proclamar la independència i pacíficament i cívica defensar-la i guanyar-la. La debilitat i la incertesa retornarien del cantó espanyol i la iniciativa i l’audàcia –ara malmeses– del cantó català. No res, de fet, que no sàpiga el M.H. president, però paraules sense fets, com bé ens recordava el pare Mariana, de la prestigiosa i antiabsolutista Escola de Salamanca, és com disparar sense tenir bales.